

nals Bravo, Padilla i Maldonado, ja sota els principis de l'absolutisme d'en Carles I. Descobertes les Amèriques i annexionant-se els territoris en nom de la Corona, aquesta per delegació crea el virrei absolut i els corresponents virreïnets que intentaven suprimir tota resistència als pobles expoliats. Catalunya resistí en el possible l'absorció del poder absolut i sota el regnat d'en Felip IV, 1621 a 1662, en l'any 1641 es sublevà contra el virrei Duc d'Olivares, donant lloc a la guerra dels Segadors on les forces castellanes foren derrotades a Montjuïc. Carles II, 1665-1670, altre setge de Barcelona i Catalunya, en reeixí sota la sobirania francesa dels Borbons. Catalunya assetjada s'alià amb l'arxiduc Carles, protegit per la Santa Aliança, però derrotada en la batalla d'Almansa, Catalunya quedà sola davant el Borbó protegit per França.

Després d'assetjada, Barcelona sucumbí i amb ella les últimes llibertats del poble espanyol. Catalunya restà convertida en colònia.

Tots els governs de virreis s'han caracteritzat per una constant davallada de l'Imperi Espanyol, fins l'any 1820 que acaba amb la pèrdua de les colònies americanes, més el sistema continuà sota diferent nom i els virreis continuaren enfonsant el país. Una Espanya poderosa sota Carles I, a través de la funesta Inquisició acabà sota Carles IV, 1808, envaïda per l'exèrcit napoleònic i convertida en colònia francesa de qui Espanya es pogué lliurar gràcies a les rivalitats europees. Una davallada de tres-cents anys.

Aires de llibertat apareixen per la península, però aviat són ofegats amb l'ajut dels cent mil fills de Sant Lluís sota el regnat de Ferran VII el desitjat —per la reacció— i que a la seva mort deixa en herència dues guerres civils, 1833-1868 i 1876-1878, on el poble sofreix les calamitats d'una lluita entre la família Borbó per apoderar-se de les restes del botí espanyol. ¿Com fou possible tanta decadència en tres-cents anys en un poble lluitador i sofert? Objectivament es pot deduir per aïllament geogràfic, que encaixava plenament en una Espanya de virreïnets aliats amb la Inquisició, tot un ensamblatge perfecte per a sostenir formes tribals.

D'esquena a la industrialització, el comerç es sostenia per protecció i, sense competència, l'enginy espanyol restava

fossilitzat i quan les Amèriques deixaren d'enviar rendes al país, s'empobrí totalment. S'havien d'emprendre nous camins, però l'absolutisme havia creat una funesta classe de funcionaris ineptes i creguts.

D'on provenien aquests funcionaris? Fills del senyor del camp i sense altre mitjà de viure, ingressaven, per recomanació, dins les estructures estatals, exèrcit, clergat i lleis, i per consanguinitat es creà la funesta classe de paràsits que populaven dins la Cort i se'ls conferia per serveis a la Corona un virreïnat que engendrava virreïnets, personalitzats amb el funcionari malcarat, cregut i «mandamás» i el país resignat, sofria aquesta endèmica plaga. Fou un engranatge tan ben engrassat que funcionà a Espanya d'ençà de Felip II fins Alfons XIII. No es pogué desarrelar sota la República i ressorgí amb ímpetu sota l'època franquista.

Qualsevol lloc estatal funcionava a base de virreïnets, emparats per la impunitat d'actuar en un país vençut. Catalunya, sempre havia donat malsdecaó a l'absolutisme i l'últim fou tan seriós, que decidiren acabar-lo d'una vegada, ja que les llibertats catalanes foren un mal exemple, per disgregadores, d'una aparent unitat espanyola, ja que per aquest camí s'acabarien els privilegis del senyoret. Calia negar l'evolució, però aquesta els hi jugà una mala passada en les eleccions del 15 de Juny del 1977. Caminaven per camins equivocats en intentar absorbir Catalunya com a províncies. Enviaren i facilitaren l'emigració a Catalunya pensant que essent més els de parla castellana acabarien per absorbir-nos, però fent honor a la seva ignorància política, s'oblidaren que Catalunya tenia més iniciativa, més acolliment per als desplaçats que el dispensat pels senyors de les seves terres i una cultura pròpia vigent. La supèrbia els cegà, i la llavor que escamparen se'ls menja les idees. Unes noves idees polítiques fomentades per en Joan Carles, un descendent dels Borbons, que preté un futur espanyol en un país maltractat per la història.

Molts són els que no s'hi avénen; molts són els que intenten resistir, no baixant del «burro», són els últims virreïnets que preveuen el final del privilegi en una Espanya que està intentant la solidaritat nacional. ¿Se'n sortirà en Joan Carles o la península Ibèrica ha d'ésser altra vegada regada amb sang?

E. CONDIS

PAPERERIA

**BONET**

MATERIAL ESCOLAR I D'OFICINA

Jocs Educatius

**JOGUINES PER A REIS**

Telèfon 844 80 05

Can Galobart

SANTA EULALIA DE RONÇANA